

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/173/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616204686
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1616204686.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: V.. W. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom X. I. XX, I., o zaplatenie 501,08 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 7C/734/2016-60 zo dňa 28. mája 2019 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti p o t v r d z u j e.

Žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 501,08 €. Vo zvyšku, t.j. v časti úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 652,38 € od 17.7.2013 do 12.8.2013, zo sumy 583,92 € od 13.8.2013 do 18.12.2013, zo sumy 546,41 € od 19.12.2013 do 13.3.2014 a zo sumy 501,08 € od 14.3.2014 do zaplatenia súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 497, § 502 ods. 1 § 708 ods. 1 a 2, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1 a § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 3 a § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to zmluvou o rastovom osobnom účte zo dňa 19.2.1997, zmluvou o poskytovaní služby povolené prečerpanie na osobnom účte zo dňa 28.2.2006, dohodou o splátkovom kalendári zo dňa 16.7.2013, Všeobecnými obchodnými podmienkami žalobcu (ďalej aj ako „VOP“), sadzobníkom úrokov účinným od 1.5.2016 a výpisom z účtu. Zo zmluvy o rastovom osobnom účte zo dňa 19.2.1997 uzatvorenou medzi právnym predchodcom žalobcu, Prvá komunálna banka, a.s. (nejde o právneho predchodcu žalobcu, ale o jeho predchádzajúce obchodné meno, poznámka odvolacieho súdu), a žalovaným súd zistil, že obsahom zmluvy bolo zriadenie rastového osobného účtu. Zo zmluvy o poskytovaní služby povolené prečerpanie na osobnom účte zo dňa 28.2.2006 mal súd prvej inštancie za preukázané, že právny predchodca žalobcu, Dexia banka Slovensko a.s. (aj v tomto prípade ide o predchádzajúce obchodné meno žalobcu, poznámka odvolacieho súdu), zriadil žalovanému povolené prečerpanie na osobnom účte. V čl. 2. zmluvy sa bolo uvedené, že banka oznámi majiteľovi účtu formou výpisu z technického systému banky doručeného na adresu majiteľovi účtu. Podľa tlačiva úrokových sadzieb produktov žalobcu účinných od 1.5.2016 úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu bol 28 %. Dňa 16.7.2013 uzatvoril žalovaný so žalobcom dohodu o splátkovom kalendári. Predmetom dohody bol záväzok žalovaného na vrátenie úveru vo výške 724,38 €, pozostávajúci z istiny 711,66 €, z úrokov vo výške 12,72 € a z úrokov z istiny vo výške 28

% ročne odo dňa podpisu dohody do zaplatenia (článok 1.1 dohody). V bode 2.2 žalovaný vyhlásil, že uznáva podľa § 323 Obchodného zákonníka svoj záväzok špecifikovaný v bode 1.1 a že dlh vo výške 724,38 € zaplatí spolu s príslušenstvom do 14.4.2014. Splátky boli splatné k 12. dňu v mesiaci. V dohode bola uvedená práv výška prvej splátky 72,- €, výška druhej až deviatej splátky 81,17 € a výška poslednej, desiatej splátky 81,18 €.

1.2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobe je možné vyhovieť len sčasti. Žalovaný uzatvoril so žalobcom zmluvu o rastovom osobnom účte, ktorou mu žalobca zriadil osobný účet. Zo zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie na osobnom účte vyplynulo, že žalovaný požiadal o zriadenie povoleného prečerpania a podľa výpisu z účtu povolené prečerpanie bolo žalovanému poskytnuté do výšky 1 500,- €. Predmetnú zmluvu uzatvoril žalovaný ako fyzická osoba s uvedením rodného čísla a adresy trvalého bydliska. Išlo o zriadenie osobného účtu, nie účtu podnikateľského. Zo žiadnych skutočností nemožno vyvodieť, že by žalovaný uzatvoril zmluvu na účely podnikania, ale je zrejme, že predmetom vzťahu bol bežný účet fyzickej osoby, spotrebiteľa. Žalobca je bankou - právnickou osobou poskytujúcou okrem iného službu vedenia účtu a taktiež poskytujúcou úvery aj formou povoleného prečerpania na účte. Súd prvej inštancie preto vec právne posúdil ako spotrebiteľský spor a priznal žalovanému postavenie spotrebiteľa. Právne vec súd posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľov a podľa osobitného zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže išlo o úver formou povoleného prečerpania, pričom zo zmluvy nevyplýva, že by sa musel splatiť do jedného mesiaca. V konaní nebola sporná skutočnosť, že žalobca viedol pre žalovaného bežný účet, pričom prečerpanie finančných prostriedkov na účte vyplýva z predložených výpisov z účtu.

1.3. Zo žaloby a jej špecifikácie vyplynulo, že žalobca účet zatvoril ku dňu 16.7.2013 a previedol ho internou účtovnou operáciou na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Podľa predložených výpisov z účtu a dohody o splátkovom kalendári k uvedenému dňu žalobca evidoval pohľadávku vo výške 724,38 € pozostávajúcu z istiny 711,66 € a z úroku vo výške 12,72 €. Vo výške 724,38 € žalovaný aj dlh uznal a zaviazal sa ho splácať na základe dohody o splátkovom kalendári. Po uzavretí dohody o splátkovom kalendári zaplatil žalovaný 4 splátky spolu v sume 223,30 €, ďalšie splátky už neuhradil. Celková dlžná suma ku dňu podania žaloby bola vo výške 501,08 €, ktorú súd prvej inštancie žalobcovi ako dôvodne uplatnenú priznal.

1.4. Súd prvej inštancie považoval dohodu o splátkovom kalendári v časti uznaného dlhu pochádzajúceho z prečerpania vo výške 1 455,47 € za platnú, nie však v časti kontinuálneho úroku vo výške 28 % ročne. V tejto časti si účastníci dohody dohodli sankcie, ktoré sú v rozpore s § 54 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, kedy si žalovaný takouto dohodou zhoršil svoje postavenie ako spotrebiteľa, keďže sankcie spojené z omeškaním peňažného dlhu podľa Občianskeho zákonníka boli ku dňu uzatvorenia dohody 17.7.2013 vo výške 8,5 % ročne, resp. 5,5 % ročne. Súd teda považoval dohodu s splátkovom kalendári v tejto časti podľa § 39 Občianskeho zákonníka za neplatnú, keďže odporuje § 54 Občianskeho zákonníka. K dlžnej sume si žalobca uplatnil úrok v sadzbe 28 % ročne zo sumy 652,38 € od 17.7.2013 do 12.8.2013, zo sumy 583,92 € od 13.8.2013 do 18.12.2013, zo sumy 546,41 € od 19.12.2013 do 13.3.2014 a zo sumy 501,08 € od 14.3.2014 do zaplatenia.

1.5. Žalobca svoj nárok odvodzoval od všeobecných obchodných podmienok. Zo žaloby vyplynulo, že žalobca účet žalovanému uzatvoril ku dňu 16.7.2013. Z uvedeného možno konštatovať, že žalobca tým určil splatnosť dlhu - nepovoleného prečerpania. Ak teda žalobca požaduje od žalovaného úroky z úveru odo dňa 17.7.2013, je zrejme, že ide o úroky po splatnosti úveru. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že takto určený úrok žalobcovi nepatrí. Pritom vychádzal z uznesenia Ústavného súdu IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18. septembra 2012, v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. V prípade zosplatenia úveru svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Práve v tomto zásadnom rozdielne spočíva ekonomická podstata nároku veriteľa na úroky

za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorázovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorázového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzatvorenej zmluvy. Súd ďalej poukázal na to, že keďže jednorázovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorázovo vrátiť sumu požičaného úveru a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru, tak s týmto stavom sa spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením dlžnej sumy. Žalobca si v spore neuplatnil úroky z omeškania po zosplatnení pohľadávky voči žalovanému.

1.6. Z hľadiska právnej istoty prvoinštančný súd poukázal na aktuálne rozhodnutia odvolacích súdov v oblasti zmluvných úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, ktoré jednoznačne potvrdili rozhodnutia súdov prvej inštancie, ktorými zamietli nárok na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Súd odkázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co 347/2017 zo dňa 14.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co 12/2017 zo dňa 14.12.2017, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co 136/17 zo dňa 13.7.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 125/2017 zo dňa 7.12.2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co 251/2016 zo dňa 4.10.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co 35/2017 zo dňa 22.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co 80/2017 zo dňa 19.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co 138/2017 zo dňa 13.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co 183/2017 zo dňa 21.2.2018 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co 255/2017 zo dňa 21.12.2017.

1.7. Žalobca podľa súdu prvej inštancie ani nepreukázal platné individuálne dojednanie úroku uplatneného za nepovolené prečerpanie vo výške 28 %, nakoľko nepreukázal jeho dojednanie priamo v spotrebiteľskej zmluve. V konaní len predložil úrokové sadzby produktov, z ktorých vyplýva, že sadzba úroku pri nepovolenom prečerpaní účtu predstavuje 28 %. Listina nazvaná úrokové sadzby produktov nie je podpísaná obidvoma zmluvnými stranami a je nepochybné, že nebola so žalovaným ako spotrebiteľom individuálne dojednaná. Tak dôležitý údaj, akým je úroková sadzba pri nepovolenom prečerpaní, nemôže byť považovaný za náležité platne dojednaný za stavu, kedy nie je uvedený priamo v zmluve, ale len v Sadzobníku poplatkov, resp. v listine nazvanej Úrokové sadzby produktov. V spotrebiteľských právnych vzťahoch sa uplatňuje zásada transparentnosti a poctivosti, ktorá dopadá i na aplikáciu Všeobecných obchodných podmienok a Sadzobníka poplatkov, úrokových sadzieb produktov. I v spotrebiteľských zmluvách je možné Všeobecné obchodné podmienky uplatniť, avšak takáto aplikácia má nielen formálne obmedzenie, ale aj obmedzenie obsahové. Sadzobník poplatkov a iné listiny, ako už uvádzaný sadzobník úrokov, nesmú slúžiť k tomu, aby do nich často v neprehľadnej, malým písmom písanej forme skryl dodávateľ popri iných dojednaniach aj podstatné dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa najskôr uniknú, resp. im nebude venovať náležitú pozornosť. Pokiaľ tak i napriek tomu dodávateľ urobí, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu. Nemožno mať pochybnosti o tom, že listinu Úrokové sadzby produktov koncipoval žalobca a spotrebiteľ - žalovaný nemohol jej obsah ovplyvniť.

1.8. Súd prvej inštancie taktiež poukázal na konštatovanie neprijateľnosti obdobnej zmluvnej podmienky uvedenej vo Všeobecných obchodných podmienkach Prima banky, a.s.. bod 3.12. V danom prípade napríklad Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 15.10.2015 č. k. 9C/113/2015-51 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.11.2016 č. k. 21Co10/2016-72 určil, že zmluvná podmienka uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach v bode 3.12. (Pri zúčtovaní poplatkov

môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu) je pre svoju neprijateľnosť neplatná. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ust. § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ bol povinný zdržať sa používania takejto podmienky. Tento rozsudok bol pre žalobcu záväzný, a preto bolo jeho povinnosťou jednak zdržať sa ďalšieho uplatňovania tejto neprimeranej zmluvnej podmienky, ako aj nárokov z nej vychádzajúcich. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na rozsudky odvolacích súdov, a to Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co 181/2017 zo dňa 25.7.2017 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 83/2017 zo dňa 7.11.2017. Súd prvej inštancie tak skonštatoval, že zmluvné ustanovenie uvedené v bode 3.12 VOP žalobcu, podľa ktorého po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“, je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné, nakoľko ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobcom požadovaný úrok zo sumy nepovoleného prečerpania vo výške 28 % ročne, ktorý má povahu sankčného úroku, predstavuje neprípustné obchádzanie kogentného ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovuje právo veriteľa požadovať pri omeškaní s plnením peňažného dlhu popri plnení i úroky z omeškania. Výška úrokov z omeškania je upravená § 3 nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. a je vzhľadom na jej naviazanie na základnú úrokovú sadzbu ECB variabilná. V každom období je však rádovo nižšia ako žalobcom požadovaný sankčný úrok vo výške 28 % ročne. Sankčný úrok vo výške 28 % ročne je vo výške zjavne neprimeranej zabezpečenému záväzku a zásadne znevýhodňuje spotrebiteľa. Peňažné prostriedky klienta na jeho bežnom účte sú bankou úročené len minimálne prípadne vôbec, avšak od klienta banka požaduje v prípade prečerpania úrok vo výške blížiacей sa jednej tretine dlžnej sumy ročne. Žalobca tým zneužíva nepriaznivú finančnú situáciu klienta, jeho ľahkomyselnosť a neskúsenosť. Možno teda uzatvoriť, že sankčný úrok za nepovolené prečerpanie bol žalobcom stanovený v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko jeho výška podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, pričom je odôvodnené predpokladať, že pokiaľ by žalovaný ako spotrebiteľ nebol v zložitej finančnej situácii, nedostal by sa do nepovoleného prečerpania a nezáviazal by sa tým platiť takto neprimerane vysoký úrok z požičených peňazí (obdobne uviedol taktiež Krajský súd v Bratislave v odôvodnení rozsudku č. k. 9Co 92/2017 zo dňa 14.12.2017). Súd prvej inštancie z uvedených dôvodov žalobu v časti uplatneného úroku vo výške 28 % ročne zamietol.

1.9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.. Pri určovaní pomeru úspechu neúspechu strán v konaní súd vychádzal len z uplatnenej istiny. Táto bola v celom rozsahu žalobcovi priznaná, a tak je možné konštatovať, že mal plný úspech vo veci. Vznikol mu tak nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Vytkol súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci. Uviedol, že súd nesprávne uviedol, že žalobca nepreukázal platné individuálne dojednanie úroku, pretože v konaní predložil iba úrokové sadzby produktov a VOP. Žalobca predložil súdu okrem iného Dohodu o splátkovom kalendári, z ktorej jasne vyplýva, že úrok bol dohodnutý priamo v tejto dohode a to vo výške 28 % v bode 1.1 dohody. Klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojím podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Záväzok zo zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou. Pokiaľ z dokazovania nevyplynie, že osoba dlžníka pri uzatváraní zmluvy nemala dostatočné rozpoznávacíe schopnosti, súd nemôže bez ďalšieho predpokladať, že spotrebiteľ nie je schopný posúdiť obsah právneho úkonu, ktorý uzatvára s veriteľom a vyjadriť s ním súhlas. Ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať že spotrebiteľ sa jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými predtlačí osobne potvrdil svojím podpisom (rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co 37/2018-185 z 20.12.2018). Dohoda o splátkovom kalendári

bola uzavretá dňa 16.7.2013, v tento deň však nedošlo k zatvoreniu osobného účtu žalovaného, došlo len k prevedeniu dlhu, ktorý je predmetom tohto konania na vnútorné pohľadávkové účty banky. Žalobca poukázal na § 1a ods. 1 a 2 a § 10 ods. 1 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 26/2011 zo dňa 26. apríla 2012, z ktorých podľa neho vyplývalo, že dohodnutý úrok vo výške 28 % bol v súlade so zákonom. K uzneseniu Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012 žalobca uviedol, že Ústavný súd SR sa v danom prípade nielenže nevyjadril k meritu tohto dovolania, ale tak ani nemohol urobiť, čo potvrdil aj samotný Ústavný súd SR v predmetnom rozhodnutí. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, 1. ÚS 82/04).

2.1. Následne sa žalobca vo svojom odvolaní obsiahlo venoval nároku veriteľa na zmluvný úrok od zosplatnenia. Poukázal na § 497, § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, z ktorých existenciu tohto nároku odvodzoval. Citoval tiež rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co 108/2017 zo dňa 29.5.2018, 8Co 138/2017 zo dňa 27.3.2018 a 8Co 206/2018 zo dňa 27.11.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co 12/2017 zo dňa 31.1.2017 a rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co 23/2017 zo dňa 29.11.2017, 43Co 29/2018 zo dňa 16.8.2018, 43Co 7/2018 zo dňa 31.5.2018, 43Co 37/2018 zo dňa 20.12.2018, 43Co/21/2018 zo dňa 27.9.2018, 17Co 121/2018 zo dňa 3.4.2019 a 43Co 28/2017 zo dňa 27.2.2018. Ďalej tiež rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co 116/2017 zo dňa 19.6.2018, 8Co/193/2017 zo dňa 7.12.2017, 7Co 366/2017 zo dňa 30.11.2017, 12Co/4/2018 zo dňa 11.12.2018 a spoločne tiež na rozhodnutie sp. zn. 7Co 326/2017 zo dňa 31.5.2018 a viaceré ďalšie zhodné rozhodnutia Krajského súdu v Nitre. Poukázal tiež spoločne na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co 297/2017 zo dňa 13.2.2018 a ďalšie rozhodnutia senátu 5Co Krajského súdu v Košiciach, ako aj rozhodnutie toho istého súdu sp. zn. 3Co 248/2017 zo dňa 9.8.2018. Napokon citoval rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co 22/2018 zo dňa 29.1.2019, 14Co 29/2018 zo dňa 15.1.2019 a 25Co 71/2018 zo dňa 31.1.2019 a odlišné stanovisko predsedníčky senátu k rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co 38/2018 zo dňa 18.10.2018. Citoval tiež z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 212/2014 zo dňa 21.8.2014.

2.2. V záverečnej časti svojho odvolania sa žalobca zaoberal prekročením podľa § 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch, súvislosti s čím najmä poukázal na § 18 ods. 1 tohto zákona (zjavne majúť na mysli konkrétne zákona č. 129/2010 Z. z.). Žalobcov názor, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí byť vyhotovená ako jeden dokument podľa žalobcu podporujú rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co 241/2018 zo dňa 11.12.2018 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co 39/2018 zo dňa 23.1.2019, ktoré v tejto súvislosti poukazovali na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej zo dňa 9.11.2016. Žalobca tiež uviedol, že všetky dokumenty, na ktoré odkazuje zmluva, sú zverejnené na webstránke banky v aktuálnom znení, sú zverejnené na každom obchodnom mieste (pobočke banky) v aktuálnom znení a o každej zmene dokumentácie je klient banky informovaný bankou aj vo výpise z účtu, ako aj prostredníctvom internetbankingu a vo výpise z účtu je okrem toho uvedená aj úroková sadzba prečerpania. Ako vyplýva z úvodných ustanovení zmluvy, zmluva bola uzatvorená v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi zmluvu o bežnom účte. V zmysle § 710 Obchodného zákonníka, ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.). V zmysle § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte. V zmysle platných Všeobecných obchodných podmienok: podľa bodu 3.4 banka vedie bežné účty výlučne na základe zmluvy o bežnom účte uzatvorenej medzi bankou a klientom. Zo zmluvy o bežnom účte vzniká banke záväzok viesť pre majiteľa bežný účet, avšak výlučne za podmienok v nej uvedených. Podľa bodu 3.8 Klient musí mať na bežnom účte dostatok peňažných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou, na poplatky v zmysle Sadzobníka a akýchkoľvek ďalších finančných záväzkov voči banke. Podľa bodu 3.12 pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom platobných kariet, opravnom zúčtovaní, uplatnení zrážkovej dane, v prípadoch dohodnutých medzi bankou a klientom ako aj v iných prípadoch môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte.

Ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania musí majiteľ účtu platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Ustanovenia ods. 8.8 sa použijú primerane. Výšku sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ môže banka znížiť alebo zvýšiť.

2.3. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1. Nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, a ako vyplýva z vyššie uvedeného, ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok žalobcu iba reflektujú ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom účte. Vychádzajúc zo zásady prezumpcie znalosti zákona, je len logické že žalobca sa rozhodol upraviť v Obchodných podmienkach ustanovenia týkajúce sa zmluvného úroku pri nepovolenom debete čo najbližšie zákonnej úprave. Úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je teda odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účte klienta. Na základe uvedeného sa teda v danom prípade nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp zavedený žalobcom a nakoľko sa opiera o právnu úpravu citovaných vyššie, nie je daná ani jej neprijateľnosť. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co 99/2018 zo dňa 30.4.2019, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co 140/2018 zo dňa 19.12.2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co 39/2018 zo dňa 23.1.2019 a sp. zn. 43Co 4/2018 zo dňa 27.3.2018 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co 190/2018 zo dňa 15.11.2018.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu v stanovenej lehote nevyjadril.

4. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav v zmysle § 215 ods. 1 C.s.p., vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i náležitým spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

5. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca (vtedy s obchodným menom PRVÁ KOMUNÁLNA BANKA a.s.) a žalovaný dňa 19.2.1997 uzavreli Zmluvu o rastovom osobnom účte, na základe tejto zmluvy žalobca viedol žalovanej bežný účet. Žalovaný ako klient sa v nej zaviazal dodržiavať Podmienky pre zriadenie a vedenie rastového osobného účtu, s ktorými bol oboznámený a súhlasí s nimi. Dňa 28.2.2006 uzatvorili strany sporu Zmluvu o poskytovaní služby Povolené prečerpanie na osobnom účte a žalobca zriadil na účte žalovaného povolené prečerpanie vo výške 1 500,- €. Dňa 16.7.2013 podpísali strany sporu dokument pomenovaný ako „Dohoda o splátkovom kalendári. V jeho článku 1.1 bola špecifikovaná pohľadávka žalobcu voči žalovanému vzniknutá z povoleného prečerpania účtu, ktorá ku dňu podpisu dokumentu dosahovala výšku 724,38 €, z toho istina 711,66 €, úroky 12,72 € a jej súčasťou boli aj dohodnuté úroky z istiny vo výške 28 % ročne odo dňa podpisu Dohody do zaplatenia. V článku 2.1. sa žalovaný zaviazal, že po dobu platnosti Dohody nezruší účet, na ktorom vznikol debetný zostatok v súvislosti so záväzkom špecifikovaným v článku 1.1. V článku 2.2. žalovaný vyhlásil, že v súlade s § 323 Obchodného zákonníka uznáva svoj záväzok špecifikovaný v bode 1.1. Súčasne vyhlásil, že žalobcovi zaplatí dlhovanú sumu 724,38 € spolu s príslušenstvom do 14.4.2014 v ďalej špecifikovaných mesačných anuitných splátkach. Žalobca priložil k žalobe svoje Všeobecné obchodné podmienky v znení účinnom od 1.4.2016. Podľa bodu 3.12 týchto VOP ak nastane nepovolené prečerpanie, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného dokladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Priložil tiež dokument Úrokové sadzby produktov účinné od 1.5.2016, podľa ktorého úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu predstavuje 28 % ročne. K žalobe boli priložené i výpisy z účtu žalovaného za obdobie od 30.6.2012 do 31.7.2013. Iné dôkazy žalobca nepriložil, ani neoznačil.

6. V konaní nebolo sporné a súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že predmetná zmluva uzavretá medzi žalobcom v postavení dodávateľa a žalovaným v postavení spotrebiteľa má spotrebiteľskú povahu, preto sa i na vzájomné vzťahy strán sporu z nej vzniknuté použijú normy spotrebiteľského práva. Rovnako správny bol postup súdu prvej inštancie, keď na základe § 53 Občianskeho zákonníka z úradnej povinnosti skúmal, či spotrebiteľská zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky,

teda ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

7. Žalobca v bode II. svojej žaloby uviedol, že nárok na úrok z nepovoleného prečerpania vo výške 28 % ročne vyplýva zo Všeobecných obchodných podmienok žalobcu v spojení s výveskou úrokových sadzieb. Pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že tieto dokumenty, na ktoré žalobca odkazoval, boli priložené k žalobe v znení, ktoré nebolo účinné v čase trvania zmluvného vzťahu medzi stranami sporu. Všeobecné obchodné podmienky predložil žalobca v znení účinnom od 1.4.2016 a dokument Úrokové sadzby produktov v znení účinnom od 1.5.2016. Samotný dlh žalobcu mal pritom vzniknúť v rokoch 2012 a 2013. Žalobcom predložené VOP a Úrokové sadzby produktov sú v tomto konaní ako dôkaz nepoužiteľné, nakoľko nemajú spätnú účinnosť. V tejto súvislosti žalobca preto neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nepredložil súdu taký dôkaz, z ktorého by vyplývala existencia ním tvrdeného práva.

8. Až na zákonom stanovené výnimky (mimosporové konania, sporové konania so slabšou stranou) nie je úlohou súdu vyhľadávať a vykonávať dôkazy, ktoré strany sporu sami nenavrhl. Daný spor síce predstavuje konanie so slabšou stranou, avšak tou je žalovaný ako spotrebiteľ, nie žalobca, preto iba v prospech žalovaného by súd mohol vykonávať aj ním nenavrnuté dôkazy. Nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie vyzývať žalobcu na predloženie dôkazov potrebných na to, aby uniesol dôkazné bremeno. Takáto činnosť súdu by bola v rozpore so zásadou rovnosti strán sporu. Pre posúdenie dôvodnosti žalobcovho nároku bolo potrebné poznať obsah VOP a Úrokových sadzieb produktov platných a účinných v čase vzniku dlhu.

9. Žalobca v odvolaní pozmenil svoje tvrdenia a okrem iného uviedol, že požadovaný úrok bol dohodnutý v Dohode o splátkovom kalendári, v článku 1.1, a to vo výške 28 %. S týmto tvrdením žalobcu sa nemožno stotožniť a odvolací súd ho považuje za účelové. Predmetný dokument označený ako Dohoda o splátkovom kalendári je problematický vo viacerých rovinách. Článok 1.1 tejto dohody, na ktorý poukazoval žalobca, neobsahuje žiaden záväzok žalovaného, iba deklaruje výšku dlhu a obsah záväzku žalovaného vyplývajúceho zo zmluvy o povolenom prečerpaní účtu zo dňa 28.2.2006. To znamená, že predmetné ustanovenie, ani žiadna iná časť tejto dohody, nie je titulom, na základe ktorého by žalovanému vznikol záväzok platiť úrok 28 % ročne z istiny jeho dlhu.

9.1. Odvolací súd po vzhliadnutí predmetnej Dohody o splátkovom kalendári musí tiež konštatovať absolútnu neplatnosť jej článku 2.2, ktorým žalovaný uznal záväzok voči žalobcovi podľa § 323 Obchodného zákonníka. Právny úkon uznania záväzku bol v danom prípade realizovaný na tlačive predpripravenom žalobcom, do ktorého obsahu nemohol žalovaný zasiahnuť. V označení, ako aj v texte posudzovaného právneho úkonu, je opakovane uvedené a zdôraznené, že ide o dohodu o splátkovom kalendári, skutočnosť, že jej súčasťou je i osobitný právny úkon uznanie záväzku s úplne iným právnym významom, je zjavne v najväčšej možnej miere zámerne zastretá. Z obsahu predmetnej listiny nevyplýva, že by žalovaný mal vôbec vedomosť, že popri dohode o splátkovom kalendári uznáva záväzok a že by mal vedomosť o význame takéhoto právneho úkonu a následkami s tým spojenými. Pojem „uznanie záväzku“ je pre spotrebiteľa neintuitívny, nie je možné predpokladať, že by spotrebiteľ bez konkrétneho vysvetlenia poznal celý jeho obsah. Konkrétne formulácia použitá v článku 2.2 dohody: „Klient vyhlasuje, že v súlade s § 323 Obchodného zákonníka uznáva svoj záväzok špecifikovaný v bode 1.1“, nie je pre primeraného spotrebiteľa zrozumiteľná a tento nie je schopný z tejto vety spoznať závažné právne následky, s ktorými je takéto vyhlásenie spojené. Takto vykonaný právny úkon je neplatný pre nedostatok vôle a slobody na strane žalovaného v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a súčasne pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

10. Nakoľko žalobca nepredložil súdu zmluvnú dokumentáciu účinnú v čase vzniku ním tvrdeného dlhu a súčasne sa nemožno oprieť ani o absolútne neplatné uznanie dlhu žalovaným, tieto skutočnosti sú samé o sebe dostatočným dôvodom na zamietnutie žaloby v časti úroku z nepovoleného prečerpania. Aj keby však žalobca predložil z časového hľadiska relevantné VOP a Úrokové sadzby produktov, jeho nárok by nebol dôvodný a závery súdu prvej inštancie boli v tomto smere v zásade správne. Odvolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach zaujal právny názor, že zmluvné ustanovenie uvedené v bode 3.12 VOP, na ktoré žalobca poukazoval, podľa ktorého po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“, je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné, nakoľko ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobcom požadovaný úrok zo sumy nepovoleného prečerpania vo výške 28 %

ročne, ktorý má povahu sankčného úroku, predstavuje neprípustné obchádzanie ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovuje právo veriteľa požadovať pri omeškaní s plnením peňažného dlhu popri plnení i úroky z omeškania. Výška úrokov z omeškania je upravená § 3 nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. a je vzhľadom na jej naviazanie na základnú úrokovú sadzbu ECB variabilná. V každom období je však rádovo nižšia ako žalobcom požadovaný sankčný úrok vo výške 28 % ročne. Sankčný úrok vo výške 28 % ročne je vo výške zjavne neprimeranej zabezpečenému záväzku a zásadne znevýhodňuje spotrebiteľa. Peňažné prostriedky klienta na jeho bežnom účte sú bankou úročené len minimálne, prípadne vôbec, avšak od klienta banka požaduje v prípade prečerpania úrok vo výške blížiacej sa jednej tretine dlžnej sumy ročne. Z údajov zverejňovaných Národnou bankou Slovenska na jej internetovom sídle vyplýva, že priemerná úroková sadzba spotrebiteľských úverov (1-5 rokov) bola v mesiac júl 2013, kedy došlo k uzatvoreniu Dohody o splátkovom kalendári, 6,2 % ročne. Žalobca požaduje úrok viac než štvornásobne vyšší. Hoci v tomto prípade ide o nepovolené prečerpanie, takto veľký rozdiel nie je ničím odôvodnený. Žalobca tým zneužíva nepriaznivú finančnú situáciu klienta, jeho ľahkomyselnosť a neskúsenosť. Možno teda tiež uzavrieť, že sankčný úrok za nepovolené prečerpanie bol žalobcom stanovený v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko jeho výška podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, pričom je odôvodnené predpokladať, že pokiaľ by žalovaný ako spotrebiteľ nebol v zložitej finančnej situácii, nedostal by sa do nepovoleného prečerpania a neviazal by sa tým platiť takto neprimerane vysoký úrok z požičaných peňazí.

11. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie aj pokiaľ išlo o ním vytýkanú netransparentnosť VOP žalobcu. Samotné použitie odkazu na obchodné podmienky síce nie je v spotrebiteľských zmluvách zakázané, ale takáto zmluva musí obsahovať tzv. transparentnú inkorporačnú doložku, ktorá musí byť dostatočne jasná a zrozumiteľná (musí z nej byť možné presne identifikovať dokument, na ktorý odkazuje) a nesmie byť v zmluve skrytá medzi menej významné zmluvné dojednania. Dokonca ani pri zachovaní transparentnosti inkorporačnej doložky nie je prípustné, aby do obchodných podmienok (prípadne ďalších častí zmluvnej dokumentácie) v neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme dodávateľ skrýval pre spotrebiteľa dôležité a podstatné zmluvné dojednania alebo také, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a dodávateľ dúfa, že si ich nevšimne. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013. Zahnutie ustanovenia ukladajúceho spotrebiteľovi platiť úrok z nepovoleného prečerpania v tak značne vysokej výške (28 % ročne) do všeobecných obchodných podmienok sa nedá hodnotiť inak ako snaha ukryť pred spotrebiteľom pre neho podstatné zmluvné ustanovenie, ktorého uplatnenie môže mať veľký negatívny dopad na jeho finančnú situáciu. Vzhľadom na neplatnosť dotknutého bodu 3.12 VOP konštatovanú vyššie je však netransparentnosť tohto ustanovenia už len druhoradá.

12. Odvolacie námietky žalobcu nie sú spôsobilé privodiť iné rozhodnutie vo veci. Za nesprávny považuje odvolací súd argument žalobcu, podľa ktorého mu sankčný úrok za sumu nepovoleného prečerpania účtu umožňuje požadovať ustanovenie § 18 zákona o spotrebiteľských úveroch. Predovšetkým dané ustanovenie upravuje výlučne informačnú povinnosť banky vo vzťahu ku klientovi pre prípad vzniku prekročenia (prečerpania) bežného účtu, neustanovuje akékoľvek práva banky v súvislosti s prekročením (prečerpaním) bežného účtu. Predmetné ustanovenie nerozlišuje medzi povoleným a nepovoleným prečerpaním bežného účtu, vzťahuje sa na oba tieto inštitúty, pričom neustanovuje, že banka má voči klientovi pri nepovolenom prečerpaní nárok na všetky plnenia, o ktorých jej toto ustanovenie ukladá klienta informovať. Subjektívne práva banky na tieto plnenia v konkrétnom právnom vzťahu musia vyplývať z osobitých zákonných prípadne zmluvných ustanovení. Pokiaľ ide o početné o rozhodnutia krajských súdov, na ktoré poukázal žalobca, odvolací súd po oboznámení sa s nimi konštatuje, že nie je viazaný rozhodnutím iných krajských súdov alebo iných senátov tohto krajského súdu v obdobných veciach. S pre túto vec relevantnými otázkami riešenými v predmetných rozhodnutiach sa odvolací súd podrobne vysporiadal, pričom dospel v niektorých prípadoch k odlišným právnym záverom, ktoré však dostatočne odôvodnil vyššie v tomto rozhodnutí. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 26/2011 zo dňa 26. apríla 2012, ktorý mal podľa žalobcu potvrdzovať jeho nárok na úrok vo výške 28 % ročne, potvrdzuje presný opak.

13. Najobsiahlejšia časť žalobcovej odvolacej argumentácie sa týkala problematiky nároku veriteľa na zmluvný úrok z úveru po jeho zosplatnení. Reagoval tak na právne závery súdu prvej inštancie, ktorý okrem iného aj na neexistencii takéhoto nároku založil svoje rozhodnutie. Podľa názoru odvolacieho

súdu otázka zmluvného úroku po zosplatnení úveru nebola pre rozhodnutie v tejto veci podstatná. Žalobca sa voči žalobcovi nedomáhal zmluvného úroku zo zmluvy o úvere (v tomto prípade majúceho formu povoleného prečerpania), nárokoval si sankčný úrok pre nepovolené prečerpanie. Z tohto dôvodu je argumentácia súdu prvej inštancie a s ňou polemizujúca odvolacia argumentácia žalobcu týkajúca sa zmluvného úroku po zosplatnení úveru nadbytočná a s posudzovanou vecou nesúvisiaca. Táto skutočnosť nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku, nakoľko zamietnutie žaloby súd prvej inštancie založil na viacerých okolnostiach, pričom ostatné jeho skutkové a právne závery boli správne.

14. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.).

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto by mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovanému však podľa obsahu spisu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nebude potom ani potrebné, aby o výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodoval súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).